

Arrest

nr. 53 685 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 januari 2000 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 februari 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 februari 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 25 mei 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Bij arrest van 31 oktober 2006 verwierp de Raad van State verzoeksters beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing.

1.5. Op 6 november 2009 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 17 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 maart 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Pec, Kosovo. U zou uw land van herkomst in 2000 als minderjarige verlaten hebben samen met uw moeder R.(...) Z.(...) (O.V. 5.035.730). Uw moeder diende in België drie asielaanvragen in respectievelijk op 14 november 2000, op 30 augustus 2002 en op 17 februari 2005. Hierin nam de Dienst Vreemdelingenzaken telkens een weigeringsbeslissing, waartegen ze nooit in beroep ging. Op 17 februari 2005 – u was toen meerderjarig geworden – diende u in België een eerste asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag legde u geen identiteitsdocumenten neer. U verklaarde dat gewapende onbekenden de dag van jullie vertrek in jullie woning in Kosovo zouden binnengevallen zijn. Ze zouden geprobeerd hebben om u te verkrachten. Op 25 mei 2005 werd door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden noch aan de door u beweerde afkomst uit Kosovo noch aan de door u aangehaalde problemen. Uw beroep tot nietigverklaring werd op 31 oktober 2006 door de Raad van State verworpen. Op 6 november 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Hierbij haalde u geen nieuwe elementen aan en u beschikt nog steeds niet over identiteitsdocumenten. U hield vol dat u wel degelijk afkomstig bent uit Pec, Kosovo. U deed een nieuwe asielaanvraag, omdat uw advocaat u gezegd heeft dat u dit moest doen. Bijkomend haalde u aan dat u in België met C.(...) K.(...) (O.V.5.536.455), een erkende vluchteling, samenwoont. Samen hebben jullie drie kinderen, A.(...), S.(...) en O.(...) (O.V. 5.536.455), die in België geboren zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam, ondermeer omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Kosovo. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen of documenten aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen of uw afkomst uit Kosovo alsnog aannemelijk zouden kunnen maken. Integendeel, u verklaarde zelf dat u niet over nieuwe elementen beschikte en dat u enkel een tweede asielaanvraag indiende omdat uw advocaat u dit had opgedragen (CGVS, p. 3). Bovendien beschikt u nog steeds niet over identiteitsdocumenten. U zou gebeld hebben naar de ambassade om een geboorteakte te vragen. Men zou u geantwoord hebben dat dit onmogelijk was omdat u geen paspoort bezit, hetgeen absoluut geen steek houdt (CGVS, p. 2 en 3). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u ook bij uw tweede asielaanvraag noch uw afkomst noch uw nationaliteit aannemelijk gemaakt heeft.

Verder verklaarde u dat u in België met C.(...) K.(...) (O.V.5.536.455), een erkende vluchteling, samenwoont. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning omwille van gezinsmotieven dient u echter de daartoe in België geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 aan te wenden.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat het feit dat uw kinderen A.(...), S.(...) en O.(...) K.(...) (O.V. 5.536.455) als vluchteling erkend werden aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doet, gezien elke asielaanvraag op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster haar "het voordeel van de pro deo toe te kennen conform art. 32-33 van het K.B. van 9 juli 2000".

2.2. De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit dat verzoekster vermeldt niet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van toepassing is en er bovendien bij de procedures voor de Raad voorsnog geen rolrecht verschuldigd is waardoor op de vraag van verzoekster kan worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), alsook het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt te zijn geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot *uitsluiting* van de vluchtelingenstatus en *uitsluiting* van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft vervolgens een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de bewijslast. Verzoekster bevestigt voorts niet over identiteitsdocumenten te beschikken, aangezien haar moeder haar als kind niet heeft aangemeld bij de gemeente. Volgens verzoekster is dit een gebruik dat veel voorkomt bij Roma-zigeuners en de verklaring vormt voor het feit waarom zij niet over een geboorteakte beschikt en nooit is geregistreerd in Kosovo. Volgens verzoekster is het onmogelijk om een paspoort af te leveren aan haar, aangezien zij niet over een geboorteakte beschikt. Verzoekster geeft aan reeds vergeefse stappen in deze zin te hebben ondernomen. Verzoekster bevestigt dat haar kennis van de omgeving waar zij gewoond heeft, zeer beperkt is. Verzoekster wijst erop reeds te hebben uitgelegd dat zij nooit naar school ging en bovendien permanent thuis werd gehouden door haar moeder. Verzoekster stelt voorts dat haar drie kinderen reeds als vluchtelingen werden erkend, alsook haar levensgezel, zijnde de vader van haar kinderen, waardoor het ongerijmd is haar de status niet toe te kennen, gelet op het feit dat zij onlosmakelijk met hen verbonden is. Verzoekster vraagt minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Waar verzoeker de schending inroept van het artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het Vluchtelingenverdrag, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke manier voormelde wet, verdrag of beginsel zouden zijn geschonden. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr.168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Door de loutere verwijzing in algemene bewoordingen naar artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur en het Vluchtelingenverdrag kan derhalve geen sprake zijn van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad wenst vooreerst op te merken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot *weigering* van de vluchtelingenstatus en *weigering* van de subsidiaire beschermingsstatus nam en aldus – in tegenstelling tot wat verzoekster oppert - haar geenszins *uitsloot* van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

3.4. Voor zover verzoekster de Raad ertoe wenst te bewegen haar eerste asielaanvraag te herbeoordelen, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat er een vernietigingsberoep tegen werd ingesteld bij dat werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Enkel indien er een bewijselement zou worden voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, kan de eerdere beslissing niet langer als vaststaand worden aanzien. In casu werd de eerste asielprocedure door toedoen van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 25 mei 2005 en van het arrest van 31 oktober 2006 van de Raad van State, definitief afgesloten. Verzoekster toont niet aan dat zij nieuwe bewijselementen naar voor heeft gebracht die nopen tot een herbeoordeling van de eerdere beslissing.

3.5. Vermits verzoekster in haar middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.6. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbracht die haar afkomst uit Kosovo alsnog aannemelijk zouden maken. Zij zou enkel een tweede asielaanvraag hebben ingediend omdat haar advocaat dit had opgedragen, maar zij beschikt nog steeds niet over identiteitsdocumenten waardoor haar afkomst noch haar nationaliteit aannemelijk worden gemaakt. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster om op grond van gezinsmotieven een verblijfsvergunning te bekomen, de daartoe geëigende procedures uit de vreemdelingenwet dient aan te wenden.

3.7. Door het louter bevestigen van het ontbreken van identiteitsdocumenten en haar gebrekkige kennis en deze feiten toe te schrijven aan de nalatigheid van haar moeder enerzijds en haar beperkte scholing en levensstijl anderzijds, toont zij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn. Om verzoeksters asielrelaas te kunnen beoordelen, is het onontbeerlijk uitsluitel te hebben over haar afkomst. Verzoeksters betoog is niet bij machte haar afkomst aannemelijk te maken, waardoor dit pertinente motief overeind blijft. Een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de bewijslast zijn hiertoe evenmin toereikend. Verzoekster geeft evenmin verduidelijking op welke wijze de erkenning van familieleden de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen ombuigen. Hoe dan ook, ieder dossier wordt individueel beoordeeld op zijn eigen merites en de erkenning van een familielid doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat verzoekster, haar levenspartner en haar kinderen onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, heeft geen invloed op de uitspraak over de individuele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene, noch over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt immers in deze beslissing geen terugleidingsmaatregel genomen waarbij haar recht op gezinsleven in het gedrang zou komen.

3.8. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.9. Hoewel verzoekster in fine de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, voert zij dienaangaande geen middelen aan. Gelet op de reeds gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN